

מחשבה אחת על עבודתו של המורה בכיתה

גדי ראונר

בסופו של דבר ובחשבון האחרון אתה מרגיש שהינך רוצה להגיע לכיתה כדי לפגוש כמה תלמידים שמושכים את תשומת ליבך, שמוכנים לשתף פעולה, שמוכנים לשמוע ולנדנד את הראש בהסכמה, שמלווים אותך עם העיניים, ששואלים איזו שאלה מעניינת, שמוכנים להתווכח איתך, שרוקמים מערכת של אמון איתך. בהגזמה הייתי מוסיף שכל היתר הוא קישוט, תפאורה מלווה, מילים, רצונות ומשאלות. אתה מעוניין לראות מולך את אביר ואת נועה, את אסף ואת דנית. ואם הם – מסיבה זו או אחרת - לא מגיעים לכיתה, אזי עולמך חרב בין רגע.

30 באוקטובר 2019